

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. I. Religionem Schisma penitus destruit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

CAPUT XII.

De malis ex Schismate pullulantibus.

§. I.

Religionem Schisma penitus destruit.

UNITAS Catholica vinculum est, quo non solum Ecclesiae membra inter se fidei unitate copulantur, sed fidei quoque ipsius servatur integritas, indissolubili dogmatum coherentium nexu. Rupta hac corporis compage, & membrorum corruptio, & dogmatum sequitur interitus: ita quidem, ut paucorum annorum intervallo, si Ecclesiam Schismaticam consideres, antiquae Religionis vestigia vix ulla invenias. Funestum Anglia praebet exemplum. Rupturam Schismatis imminente, nullum erat toto orbe Christiano regnum Romano-Catholicae fidei tenacius. Henricus VIII. Religionem non tantum Regali auctoritate suffulcit, sed scriptis Lutherum impugnavit, librumque suum Leoni X. velut fidei & amicitiae tesseram misit, scripto manu propria hoc in fronte operis verso latino.

Anglorum Rex Henricus, Leo decimo, mittit

Hoc opus, & fidei testem, & amicitiae.

At postquam Rex idem, adulterini conjugii libidine infami correptus, facto à Sede Apostolica divortio, Primatum Ecclesiae, quem ceu Petri Successoribus proprium gloriose defenderat, sibi arrogare coepit; Anglia, dicta haecenus *Insula Sanctorum*, errorum

rum derepente Insula facta est, & omnium cloaca vitiorum; ac veluti altera erratica Delos pestiferis peregrinarum opinionum flatibus jactata fuit. Verum est quidem à Lutheri doctrina semper abhorruisse Henricum, cavissèque ne regnum suum contagio ista afflaret: sed Schismatica Ecclesia quid est aliud quàm ovile furibus ac latronibus patens, grex mercenariis creditus, & lupis grassatoribus expositus? Et verò fidei integritas quàm ratione conjungi posset cum Schismate? Quid Schismaticis cum fidei regula? Quibus armis debellabunt errorem?

Optat. 12.
num. 16. Julianus Apostata nulla re certius credidit se posse evertere Christianam Religionem, quàm patrocínio Schismatis. Quamprimum Imperium adeptus erat, Donatistarum patronum se professus est, Schismaticis illis mox de exilio, quo eos Imperator Constantinus expulerat, revocatis: nec minorem Religioni intulit stragem, dum suas Donatistis Ecclesias restituit, quàm cum idolorum templa patefecit.

Commo-
nit. cap. 31. Dogmata fidei catenæ annulis non inconcinnè comparantur, quorum unum si moveas, reliqui consequuntur. Suntque velut ejusdem ædificiî lapides, qui continua serie super vicinos cubant, quorum medio evulso superiores ruere necesse est. *Abdicatâ enim qualibet parte Catholici dogmatis, ait Vincentius Lirinensis, alia quoque, atque item alia, ac deinceps alia jam quasi ex more & licito abdicantur. Porro partibus abdicatis, quid aliud sequetur, nisi ut totum pariter repudietur?* Atqui S. Sedis Primatus inter primaria fidei dogmata locum tenet. Nec asseverare formido, non

non secus super hoc dogma fidem, quam super S. Petrum ædificatam esse Ecclesiam. Quo fundamento diruto ædificium corrui: nec vulnus tantummodo Ecclesiæ per Schisma infligitur, sed ipsa Religioni vita aufer-
tur.

§. II.

*Clericalis dignitas per Schisma vili
serviuti subjicitur.*

EX ambitiosa excellendi cupidine Clericorum, fastidioque parendi, Schisma communiter generatur. Sed manifestâ Dei vindictâ Clerus ipse per Schisma non eam, quam appetivit, consequitur dignitatem, sed vilissimæ potiùs subjicitur serviuti. Non enim sperare possunt Episcopi auctoritatem suam inferioribus venerabilem fore, nisi ipsi Pontificis, qui eorum superior & Christi Vicarius est, auctoritatem venerentur. Schismatici Sacerdotes Prælati S. Sedi rebellibus citò se æquiparant. Hac poenâ talionis punitur à Deo superbia Prælatorum. Quo recidit Orientalium Ecclesiarum splendor & gloria, postquam eas à Sedis Apostolicæ obedientia & communione divortium infelix separavit? Quamdiu Romano Pontifici fuerunt subjectæ, quot probatissimis Patribus ac Doctoribus, quot sanctissimis Eremi incolis floruerunt! Quæ magnificentia Jerusalem! Quæ pietas peregrinantium! Quæ Episcoporum dignitas! Quanta amplitudo Imperii Constantinopolitani! Neque illic Religio virebat solum, sed instar fertilissimæ arboris virtutum fructibus abundabat, donec de radice
vixit